

บทที่ 1

บทนำ

1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นภาษาที่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทยมากยิ่งขึ้นตามลำดับ เป็นกุญแจสำคัญในการศึกษาหาความรู้ เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ ซึ่งความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่และการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนไทยมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้าน การพักผ่อนหย่อนใจ หรือตำราวิทยาการใหม่ ๆ รวมทั้งการประกอบอาชีพ และโดยเฉพาะในวงการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว เมื่อมีการผลิตเอกสารหรือมีการประชุมร่วมกัน ก็จะใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น (ศรีวิทย์ สุวรรณกิตติ, 2522; อรพิน พจนานนท์, 2527; วลัยพร นาวีการ, 2528) อย่างไรก็ตามได้มีการถกเถียงกันมากในเรื่องความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อนักเรียนไทยว่า มีความจำเป็นแค่ไหนที่ต้องจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนทั้งในระดับ ประถมและมัธยมศึกษา แต่จากงานวิจัยของ รวงทอง ดำรงสุกิจ (2525) ซึ่งได้ศึกษาสำรวจความคิดเห็นของครู และผู้บริหารโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาพบว่า ทั้งผู้บริหาร และครูมีความเห็นเหมือนกันว่าโรงเรียนควรสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้เด็กนักเรียนมีพื้นฐานในการเรียนต่อไป และวารุณี บุษกร (2529) กล่าวว่าไว้ในการศึกษาเลือกสอนวิชาที่อยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ซึ่งประกอบด้วยวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ และวิชาภาษาอังกฤษนั้น การเลือกวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพให้กับนักเรียนได้เรียนเป็นการสนองความต้องการของบุคคลเฉพาะกลุ่ม คือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ และจังหวัด หรือเป็นความต้องการของโรงเรียนเอง จึงไม่ใช้การจัดเพื่อมวลชนเพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่ร้อยละ 90 ต้องการให้บุตรเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวิชาการงานพื้นฐานอาชีพนั้นในชีวิตประจำวันของนักเรียนได้เรียนรู้อยู่แล้ว เนื่องจากว่าผู้ปกครองส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษถือว่าเป็นการเพิ่มทุนประสบการณ์ให้กับเด็ก

ในระบบการศึกษาภาคบังคับของไทย เริ่มมีการบังคับให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเมื่อ พ.ศ. 2464 โดยบังคับนักเรียนระดับชั้นตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 4 ให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จุดมุ่งหมายในการเรียนสมัยนั้นก็เพื่อให้สามารถเข้าใจและถ่ายทอดวิทยาการที่ทันสมัยมาใช้งานในประเทศเพื่อเร่งรัดให้ประเทศหลุดพ้นความยากจน ซึ่งในปัจจุบันจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดในการจัดการศึกษาและปรัชญาการศึกษาของการเรียนการสอนภาษา (สุพัตน์ สุกมลสันต์, 2533) เป็นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ถูกต้องเหมาะสมมากกว่าการเน้นทางด้านไวยากรณ์ และยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดมากที่สุด (ดวงเดือน แสงชัย, 2533) การที่ผู้เรียนจะเกิดความสามารถในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ในชีวิตจริงนั้นผู้เรียนจะต้องได้ฝึกสิ่งที่เรียนไปแล้วกับตำรา กับสถานการณ์สมมุติที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมือนจริงที่สุด อาจจะเป็นสถานการณ์จริงที่เรียกว่าเป็นการเติมข้อมูลให้เต็ม (Information Gap) ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2534) เกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ บารุง ไตรรัตน์ (2524) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น การเรียนรู้คำศัพท์มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์หรือโครงสร้างของประโยค นักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศมักจะให้ความสนใจในเรื่องคำศัพท์ก่อนอย่างอื่น แล้วจึงเริ่มนำคำศัพท์เหล่านั้นมาฝึกใช้ในการสร้างประโยคตามลำดับต่อมา และ Syoc (อ้างถึงใน จิตรา ปลัดชัย, 2536) กล่าวว่า การเรียนภาษานั้น สิ่งที่ได้คิดว่าเป็นประโยชน์มากที่สุดคือ การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่ง อุทัย ภิรมย์ริน และเพ็ญศรี รังสิยากุล (2524) ได้สนับสนุนเกี่ยวกับความสำคัญของคำศัพท์ว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะคำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของภาษาซึ่งจะต้องค่อย ๆ เพิ่มพูนความรู้ทางศัพท์ไปทีละน้อยให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก เป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึง และให้ความสำคัญ เพราะจะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการอ่าน นั่นคือการเรียนรู้คำศัพท์มากจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากขึ้น ดังนั้นผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียน สามารถเพิ่มพูนด้านคำศัพท์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

จะเห็นว่าการสอนภาษานั้น คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญเพราะถ้าหากว่าผู้เรียนไม่รู้หรือไม่เข้าใจคำศัพท์แล้ว ก็จะไม่สามารรถเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ซึ่งจะส่งผลต่อทักษะในด้านอื่น ๆ ด้วย และจะทำให้คุณภาพการเรียนภาษาของนักเรียนต่ำที่สุดในที่สุด เท่าที่ผ่านมามีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้คำศัพท์ของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์อยู่ในระดับน้อยดังที่ บุญเหลือ แผงเวียง

และคณะ (2531) ได้ประเมินคุณภาพวิชาภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน
 ในเขตการศึกษา 6 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ย
 ร้อยละ 29.80 และเมื่อดูเป็นรายโรงเรียนแล้วไม่มีโรงเรียนใดได้คะแนนเกินเกณฑ์การผ่าน
 ส่วนกลุ่ม กวีแสง (2524) ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่าน ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์
 มีไม่เพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือและความสำเร็จในการอ่าน นอกจากนี้ ปรียา โกมลวิษณุ
 (2523); วนิดา หนูสงค์, (2523) และ สมหวัง อักษรพิมพ์ (2523) ได้ศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์
 ของนักเรียนและนักศึกษา พบว่าอยู่ในระดับอ่อนและอ่อนมากเช่นกัน ในปีการศึกษา 2536
 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ได้ทำการประเมินคุณภาพการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าจำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนในระดับ 0,1 ซึ่งถือว่าเป็น
 ระดับที่ยังไม่เป็นที่พอใจ รวมทั้งสิ้น 22,280 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 35,512 คนคิดเป็น
 62.72% และเมื่อจำแนกตามรายจุดประสงค์แล้ว พบว่าจุดประสงค์ที่ 17 ซึ่งเป็นเรื่องการเขียน
 คำศัพท์ตามคำบอกเป็นจุดประสงค์ที่นักเรียนไม่ผ่านเป็นจำนวนมากที่สุด และจากผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ปี ย้อนหลัง คือปีการศึกษา 2533, 2534 และปีการศึกษา 2535
 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยได้ดังนี้คือ 64.72, 64.41 และ 66.05 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าเป็นวิชาที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ต่ำเป็นอันดับ 2 รองจากวิชาคณิตศาสตร์

ส่วนสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ
 มีหลายสาเหตุซึ่ง มีผู้กล่าวไว้หลายท่าน เช่น สอริฐ มากบุญ, (2523); อัญชลี แจ่มเจริญ
 และคณะ, (2526); อรุณ พจนานนท์, (2527); ดวงเดือน แสงชัย, (2528) และ ทิพย์วัลย์
 มาแสง, (2532) สรุปได้ดังนี้

- 1) ตัวครู ในระดับประถมศึกษาครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษามาในแนว
 วิชาเอกภาษาอังกฤษจึงทำให้ไม่แม่นยำในเนื้อหา ขาดความรู้และเทคนิควิธีสอน
- 2) นักเรียนไม่ชอบทำกิจกรรมระหว่างเรียน โดยเฉพาะกิจกรรมที่เป็นการสมมติทำให้
 ขาดความกระตือรือร้นและความไม่ตั้งใจทำกิจกรรมเหล่านั้น มีผลให้การเรียนการสอนไม่
 ประสพผลสำเร็จ และนอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนไม่กล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษจึงทำให้ไม่อยากเรียน
 ไม่เห็นความสำคัญ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ
- 3) หลักสูตร ตำราเรียนของวิชาภาษาอังกฤษไม่น่าสนใจ ไม่ได้ดึงดูดใจให้นักเรียนชอบเรียน

4) วิธีสอน เนื่องจากครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาแนวการสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษมา ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น จึงทำให้จัดกิจกรรมในการสอนจำเจ ซ้ำซาก เป็นผลทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนน่าเบื่อหน่าย

5) ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในช่วงเวลาเรียนเท่านั้น ซึ่งใช้เวลาเพียงวันละ 1 ชั่วโมงเป็นอย่างมาก เวลาที่นอกเหนือจากนั้นผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเลย เพราะนักเรียนจะใช้ภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

จะเห็นว่าปัญหาที่กล่าวมานั้น เป็นปัญหาที่เป็นภาพรวมของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งรวมถึงปัญหาของการสอนคำศัพท์ด้วย เพราะคำภาษาอังกฤษทุกคำถือว่าเป็นคำศัพท์ทั้งหมด ในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยนั้น เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากคำศัพท์ที่ต้องเรียนรู้มีเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการท่องคำศัพท์ทุกคำจึงเป็นไปไม่ได้สำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา นักเรียนอาจจะไม่อยากท่องคำศัพท์ เพราะมีช่วงความสนใจสั้น และจากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาของผู้วิจัยประมาณ 6-7 ปี พบว่าปัญหาการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมีดังนี้คือ ด้านการฟังและพูด นักเรียนจะฟังเสียงท้ายของตัวอักษรแล้วแยกไม่ออก เช่น b และ p หรือ f และ h ทำให้การออกเสียงผิดไป ส่วนปัญหาด้านการอ่านและเขียนนั้น นักเรียนส่วนมากจะจำคำศัพท์ไม่ได้ อ่าน และเขียนไม่ถูก นอกจากนี้แล้วนักเรียนยังไม่สนใจที่จะเรียน และอายุไม่กล้าที่จะออกเสียงคำศัพท์ด้วยการสั่งให้นักเรียนท่องคำศัพท์เป็นสิ่งที่นักเรียนไม่ชอบกระทำ และเป็นวิธีการที่ไม่ได้ผลเท่าที่ควร จากสาเหตุดังกล่าวทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ได้ผล จากปัญหาและสาเหตุของปัญหาดังกล่าวมีผู้เสนอแนวคิดในการแก้ปัญหา และหาแนวทางในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในเรื่องที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในรูปแบบต่างๆ กัน เช่น วารุณี ศุภบัณฑิต (2530) ได้ศึกษาการใช้บทบาทสมมุติในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมุติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามปกติ และสันติศัน หอมสมบัติ (2534) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนที่ใช้แบบฝึกหัดมีเกมประกอบกับการสอนที่ใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู พบว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนที่ใช้แบบฝึกหัดมีเกมประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู ส่วนอรสา บุระกิจ (2530) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอน

วิชาภาษาอังกฤษหลักในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเสริมบทเรียนกับการสอนตามปกติ ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเสริมบทเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามปกติ

จากการศึกษาความสำคัญ ปัญหาและวิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการสอนคำศัพท์ตลอดจนความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาและนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ ถึงแม้ว่าจะมีผู้ที่เคยศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมดังกล่าวแล้วก็ตามแต่เป็นการศึกษากับกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งต่างจากระดับชั้นประถมศึกษาในหลายด้าน เช่น สภาพแวดล้อมของโรงเรียน เพราะโรงเรียนมัธยมส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตชุมชนเมืองมากกว่าโรงเรียนระดับประถมศึกษา หรืออายุของนักเรียนเหล่านี้ล้วนแต่เป็นข้อที่แตกต่างกันทั้งสิ้น และที่สำคัญผู้วิจัยคาดว่ากิจกรรมดังกล่าวจะช่วยทำให้นักเรียน เรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์อย่างมีความหมาย จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะสัมพันธ์ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และจะช่วยทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นในที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น
- 3) เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

- 1) การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนาโดยทำการศึกษาเฉพาะกรณีและใช้กระบวนการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาดำเนินการจึงไม่มีการสุ่มตัวอย่าง ไม่มีการควบคุมตัวแปร ดังนั้นข้อสรุปที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้อาจจะนำไปประยุกต์ใช้ได้กับบางสถานการณ์และบางสภาพการณ์เท่านั้น
- 2) กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นได้จัดทำสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตามคู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2521 และเป็นกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ซึ่งยึดเนื้อหาจากหนังสือ English Is Fun Book 1 บทที่ 1-4

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

- 1) นักเรียนกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนที่ยังไม่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภายในระบบโรงเรียนมาก่อน
- 2) วิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารยึดตามแนวคิด หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนมีการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง

1.5 คำจำกัดความหรือนิยามศัพท์เฉพาะ

- 1) รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น หมายถึง รูปแบบการสอนคำศัพท์ที่มีขั้นตอนการสอน คือ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป และขั้นวัดผล กิจกรรมที่จัดในแต่ละขั้นเป็นสถานการณ์ที่นักเรียนต้องใช้ภาษาในการสื่อสารจริง โดยเฉพาะในขั้นสอนจะเริ่มด้วยกิจกรรมการฟัง-พูด และความหมาย, การอ่าน, การเขียนและการฝึกใช้ภาษาตามลำดับ ลักษณะของกิจกรรมในแต่ละขั้นจะเป็น กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ และกิจกรรมรายบุคคลและสอดแทรกกิจกรรมเกมการแข่งขัน
- 2) คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง คำภาษาอังกฤษที่มีความหมายแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ คำศัพท์ที่เรียนเพื่อให้เข้าใจความหมายและคำศัพท์ที่เรียนเพื่อนำไปใช้ในการพูด การอ่าน การเขียน และการแต่งประโยค
- 3) กิจกรรมเพื่อการสื่อสารหมายถึง กิจกรรมที่จัดเป็นสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยเน้นกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหาย เกมการฝึกทักษะภาษา การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ โดยพิจารณาเลือกให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละบท
- 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนชุมชนกุตุคำ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอทุ่งฝน สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี
- 5) ผู้ช่วยวิจัย หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่ประเมินการสอน สังเกตพฤติกรรมการสอนของผู้วิจัย และสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วยครูวิชาการ 1 คน และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอีก 1 คน
- 6) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถด้านคำศัพท์ โดยสร้างให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในคู่มือการสอนภาษาอังกฤษ English Is Fun Book 1 บทที่ 1-4 มีทั้งหมด 5 ฉบับ ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และความเข้าใจ

7) เจตคติ หมายถึง ความพร้อมของบุคคลในการที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ เช่น พอใจ ไม่พอใจ สนับสนุน หรือคัดค้าน

8) แบบวัดเจตคติ หมายถึง แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อวัดเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

9) แบบประเมินการสอนในชั้นเรียน หมายถึง แบบสำรวจรายการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ช่วยวิจัยประเมินการสอนของผู้วิจัยในแต่ละชั่วโมง

10) แบบสัมภาษณ์ หมายถึง ข้อคำถามปลายเปิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสัมภาษณ์นักเรียน

11) แบบบันทึกประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน หมายถึง แบบฟอร์มสำหรับการบันทึกผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง

12) เกณฑ์ความรอบรู้และเกณฑ์จำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ หมายถึง คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษร้อยละ 60 ซึ่งเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติกำหนด และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กำหนดเป็นเป้าหมายในแผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2535:23-24)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ได้รูปแบบการสอน อันเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2) เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักสูตรการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มุ่งให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารทางภาษา และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ